

**Φασουλής και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—

Λένε, Περικλέτο, πάλι
πῶς ἐσῆκωσαν κεφάλι
τὰ παληόσκυλα τῆς Πόλις,
ποὺν' ἐξώλεις και προώλεις.

"Ἄφρισαν τὰ λυσασσμένα
και γαυγίζουσι δλοένα,
και γυρεύουσι νὰ θαγκώσουσι
και κοκκάλεισι νὰ τσακώσουσι.

Σηκωθήκαν τὰ σκυλιά,
και ζητοῦνε πολυτρόπως
τὴν φτωχή των τὴν κοιλιά
νὰ γεμίσουσι ὅπως ἔπασ.

Τοῦ Συντάγματος οἱ σκύλοι,
ὅπου γειτόνες και φίλοι
ἀναφαίνονται συχνά.

Πήρανε και πάλι, φέρα,
κι' ἀπὸ μᾶς γυρεύουσι τώρα
λίγη κρέας και ψαχνά.

Και μ' αὐτοὺς τοὺς Τουρκαλάδες
βάζει κόσμο σὲ μεπιάδες
Ἀρβανίτικο τσαρουχί.

Βγαίνουν σκύλοι, ποὺ πεινᾶνε,
και κορδόνονται σὰν νάναι
νικηταὶ και τροπαιοῦχοι.

Τρελλαθῆκαν οἱ καιθμένοι,
και πῶς εἶναι νικημένοι
δὴν τὸ πιστεύσαν ἀκόμη.

Και γὰρ τοῦτα και γὰρ τᾶλλα,
τὰ μικρὰ και τὰ μεγάλα,
ἔχουσι τροπαιοῦχοι γνώμη.

Δὴν κυττάζουσι τὰ Τουρκάκια
πῶς τὰ φέσιμα' στὰ σοκάκια
ἔχουσι γίνεσι κλωτσοκούφια.

Α'.

Μὰ τὸ πόδι των πατοῦν
κι' ὑπερήφανα ζητοῦν
ἰθαγένειαισι, Βακούφια.

"Ἢ Τουρκιά δὴν ἐβουβάθη...
δυσθεώρητα τὰ βάρη
τῶν βουλῶν τῶν ἀπορρήτων.

"Ἐρι πάλ' οἱ φερετζέδες,
οἱ Βουλγάρικοι μεζέδες
ἀνοιξαν τὴν δρεξί των.

"Ἐρι πάλ' οἱ φασοφόροι,
ἔρι πάλ' οἱ σαρκοδόροι
και τῆς Πύλης τὸ Ντιβάνι.

"Ἐρ' οἱ Γκαλετζη Ντολμάδες,
ὅπου πάλι τῆς Ἀρμάδες
θὰ τῆς βγάλουσι' στὸ σερράνι.

"Ὅρὲ πάλι τι θὰ γένη...
ἔφριξαν λαοὶ και γένη
και τὰ χάσανε ξανά.

"Ὅταν προσφιλεῖς φεσάτοι,
ποῦχουσι δυνατὸ κεσάτι,
ἐμελέτησαν καινά.

Σὲ Σουλτάνους και Ντιβάνια
ξανακάνετε μετάνοια,
ἴμερα νύκτα τὸ σταυρὸ σας.

"Ἐρχεται τὸ Μεσοουδιέ,
ἔρχεται τὸ Χαμηδιέ,
ἔρχεται κι' ὁ Βαρβαρσάς.

Στόλου δύναμις ἀκμαία,
και τρομάζει τὸν Ντουνηά
ἢ τρισέβδοξη Σημμαία
τοῦ Προφήτη τοῦ φονιά.

Τρέμε, Περικλέτο βόδι,
κι' ἀκονίζονται λυσσώδη
τῶν Σοφτάδων τὰ καλέμια.

Ἄδυσσαζαν και Χανουμάκια
και πετοῦνε πασουμάκια
καθ' ἕμῳ ἀπὸ Χαρέμια.

Τόσων Χαρεμιῶν Οὐρὶ
τὰ ξανάπιασε μπουρὶ,
και θαρροῦν ὡς γεγονότα
παραμύθια Χαλιμάς,
και σηκόνουν ἔπως πρώτα
τὸ βρακὶ τῆς Φατουμάς.

Και τὰ βλέπουνε και κλαῖνε,
κι' ἀπ' ἄδῳ κι' ἐκεῖ τοὺς λένε:
κάνετε, Χανούμ, ισάφι.

ἽἽνετρα μὴν ἐντροφάτε,
κι' εἶναι κίνδυνος νὰ φατε
τὸ γνωστὸν σικτιρ πιλάφι.

Ὅ, τι σοῦλεγα θμηγῆσου. . .
πὼς θὰ κρύψης τὸ σταθὶ σου,
Περικλή, μὴν τὸ πιστεῖσθης.

Τῆς Σταμποῦλ φοφογαϊδάροι
θὰ μὰς ρέψουν ἴστὸ ποδάρι
μὲ τὰς διαπραγματεῖσες.

Μὲ τοὺς Τούρκους μὴν τυρβάζης
και δὴν ἔχεις τελειωμό. . .
αὐτεὶ θέλουν νὰ τοὺς βάζης
τὸ μαχαίρι ἴστὸ λαϊμό.

Πλὴν ἔμεις ἄς τραγουδοῦμε,
κι' ἄντε μπακαλοῦμ νὰ ἴδῳμε
πὼς και τοῦτο θὰ τελειώση.

Κι' ὁ Ρεσὶθ πὼς θὰ τὰ κρίνη,
κι' ἂν ἡ ζειθωρος Εἰρήνη
ἴστὸ ποδάρι δὴν μὰς λῶσῃ.

Αὐτὸς ὁ Μπέγς ὁ Ρεσὶθ εἶναι πολὺ μαριόλος,
δὲν φαίνεται νὰ δέχεται συμβεῖδασμοὺς εὐκόλως.
Αὐτὸς μοῦ λένε, κουτεντέ,
πὼς παίζει παραγκιζ—μπερντέ,
κι' εἶναι πολὺ χορατατζής; και δὸς του πύγγαιν ἔλα,
κι' ἀπὸ τὴν Πέλιιν ἔρχεται και ἴστην κορφή κανέλα.

Σχέδια δικά μας πέρνει
κι' ἀντισχέδια μὰς φέρνει,
και μὲ τὰς ἀντιπροτάσεις
γίνονται κραινῶν στάσις.

Β΄.

Π. — Βγήτε, παιδιὰ, τῆς Δύσεως νὰ ἴδῃτε τοὺς Βουλγά-
[ρους,
κι' ἔλατε τραγουδήσετε Φρατέλους και Μαγγάρους,
ποὺ σκυλοτρῶγονται και οἱ δὲθ νὰ χάφουν ἀπὸ τῶρα
τὸ κράτος τοῦ Μπολετινάτς και τοῦ Κιςμάλ τοῦ Βλιῶρα.

Φοινίκων στρώσετε κλαδιά
ἴστην νέα συμμορία. . .
νὰ κι' ὁ Μπιλλίνσκη, βρε παιδιὰ,
μαζί μὲ τὴν κυρία.

Κι' αὐτὴ τὰ σκεῦη κουβαλᾷ τοῦ μαγειριοῦ τῆς θλα,
σέρνει και κάθε τέντζερσ και κάθε καταροῦλα.
Νὰ κι' ὁ Φρατέλος Δάμπια, τὸ παστρικὸ τσανάκι,
κι' ὁ τέντζερσ κατακυλᾷ και βρίζοι: τὸ καπάκι.

Γειά σου, κυρὰ Μπιλλίνσκηνα, ποὺ σ' ἔπιασε μανία
μ' αὐτὴν τὴν Ἀλθανία.

Γειά σου μὲ τὸν Μπιλλίνσκη σου, Φιλέλληνα μεγάλο,
ὅπου κι' ἔγῳ πρὸς χάριν του τὸν σβέρκο μου θὰ βγάλω.

Και δεξιὰ κι' ἀριστερὰ σκόρπα φιλοφρονήσις
και τοὺς Τσολιάδες τοῦ Κιςμάλ νὰ τοὺς καλοκαρδίσις,
ποὺ τῶνομά των χάραξες μὲς ἴστης καρδιάς τὰ φύλλα
και τῆς κλεινῆς Ἀρβαντιᾶς τιμὰς τὴν βαρβαῖτλια.

Ἵστὸ κράτος τοῦ Μπολετινάτς ἄς γίνουν πανηγύρια,
κι' ἀπὸ μπροστά μας πέρασε
κι' ἔλους σαμπάνια κέρασε
μ' ἔλόχουσα πότῆρια,

και δεῖξε ἴστην Ἀρβαντιὰ πολὺ κουβαρταλῆκι,
και τάσις και πόσις και ὄωσε χαρτζηλίκι.

Νὰ κι' ὁ Φρατέλος Δάμπια. . . τῶν Ἀλθανῶν τὸ γένος
γνωρίζει τὴν λαχτάρια σου, γνωρίζει τὴν λατρεία σου. . .
καλῶς ἴστωνε κι' ἀμύγδαλο, κι' ἂν εἶσαι παντρεμμένος,
κρίμα ποὺ δὲν μὰς κόπιασε και σὺ μὲ τὴν κυρία σου.

Φθάνεις, σινιόρε Δάμπια, και λάμπει Δευθεριά,
και σὲ Δησάτῆχους εὐγενεῖς ἡμέρα εἰσημερῶνα. . .
τι κρίμα ποὺ δὲν ἔρχεσαι και σὺ μὲ μαγειριά,
κρίμα ποὺ δὲν μὰς ἔφαρες οπαγοῦτο μακαρόνι.

Ρουκέταις, σμπάρα ρίξτε
γιὰ τοῦτον τὸν πολὺπειρο,
κι' Ἀρβαντιὰ κηρύξτε
δὴλκήρη τὴν Ἠπειρο.

Ἐλάτε πολιτίστε τὴν μοῦλα ποὺ κλωσάει,
κι' ἄς μάθουνε κι' οἱ Διάπῆδες νὰ συχνοπῶνεν τσάι,
κι' ἄς γίνῃ κι' ὁ Μπολετινάτς ὡσὰν και σὰς ἱππότης,
πλιατσικολόγος φιφτυτοῦ και ποδαρίλα πρώτης.

Τὸν πρῶτο Δῆσταρχο Τσολιὰ
ἄς τὸν κηρῶδου Βασιλῆα
οἱ φέροντες τὰ πρῶτα.

Τὴν μοῦλα πολιτίσαστε
καὶ καταρωματίσαστε
τὰ νησιτικά της χνῶτα.

Ἐβίβα τῆς Ἐπιτροπῆς
ἄς σκοῦξη κάθε τσαλιπῆς
σὲ σπῆτι καὶ ταβέρνα.

Κι' ἄς γίνη κράτος αεθαστόν,
καὶ Δῆσταρχοὶ μετὰ ληστών
νὰ κάνουνε Κουβέρνα.

Γ'.

Φ.— Τὴν Ἀρβανιτὰ κι' ἐγὼ
χάσκων τὴν δοξολογῶ,
ποῦ θὰ γίνη δίχως ἄλλο τῆς Ἐπαγγελίας γῆ
καὶ θὰ κυβερνᾷ δικαία κατὰ νόμον ἄρπαγῆ.

Τοὺς φονιάδες τοὺς ἀγρίους
θὰ τοὺς δῆς λεπτοὺς κυρίους,
θὰ τοὺς δῆς καθ' ἕλα πρῶτους.

Κι' ἔπιστ' ἀπ' ὀλίγον χρόνον
ὁ χορὸς τῶν θάνατι μόνον
βῆλες Βιεννέζικο τοῦ Στράου.

Κι' ἡ κυρία Πριμαντόνα
δίχως δύσκολον ἀγάδνα
θὰ φροντίση μουσικοὺς
καὶ τενορούς νὰ τοὺς κἀνη,
καὶ τοὺς Διάπηδες θ' ἄκουξ
νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν Μασκάνη.

Καποντόπερες θὰ γίνουν καὶ θὰ παῖζουε καὶ πιάννα,
καὶ σ' τὴν Τουρκαραβανιτὰ
δὲν θὰ βλέπης χωριατιὰ,
ἐθλαδὴ Καβαλερία θὰ τὴν κάνουν Ρουσικιάννα.

Καὶ τὴν βρῶμα της θὰ κρῦδη,
δὲν θὰ παῖξη τὸ γιογκάρι,
καὶ σὰν πρῶτα δὲν θὰ τρῖβη
φίχα φίχα τὸ σκορδάρι.

Ἐβίβα καὶ Μαγγάροι μας, ἐβίβα κι' Ἴταλοι...
καὶ τοῦτ' οἱ κασιδιάρηδες ἐθγάλανε μαλλί,
κι' ἄφορ τοὺς ἐμεγάλωσαν μὲ τὸ σπαθὶ τῶν ἄλλοι,
δὲν ἐπιτρέπου' στοὺς μικροὺς νὰ γίνουε μεγάλοι,
κι' ἄμισως φανερώθηκαν ἐγθροὶ φαρμακωμένοι
σὰν μεγαλώσαμε κι' ἐμεῖς οἱ περποφνημένοι.

Ζήτω τοῦ Γαριβᾶλδῆ μας, ζήτω καὶ τοῦ Μασίνη...
χειροκροτεῖν Τουρκαλδανοὶ τὸν Βέρβη, τὸν Πουταίνη,

κι' ἄκούω πάλι: σὴ μερὰ, ξυλένετε πατριώτη,
ἐπαίνοὺς στὸν Ἀμέλιο, τῆς Ρόδου τὸν ἱππότη.

Μὰ κι' ἐγὼ σ' αὐτὸν ἐλπίζω,
τοὺς θριάμβους τοῦ σαλπίζω
τοὺς πολλοὺς καὶ τοὺς μεγάλους.

Καὶ σὺ τοῦτον ἐναψάλε...
ὁ Σινιόρος Τζενεράλε
τᾶχει, τώρα μὲ τοὺς Γάλλους.

Ὅλοένα φοβερός τὴν Γαλλία φοβερίζει,
κι' ἂν φωνάζη βιβὸς λὰ Φράνς ἐκ τῆς Ρόδου σ' ἐξορίζει,
καὶ μὲ τὸ φᾶ σὺ λὰ σὶ
δασκαλεύει τὸ νησί
τὴν Γαλλία νὰ μοσῆ.

Δωδεκάνησα στενάζουον
καὶ σ' τὸν Στρατηγὸ φωνάζουον:
τώρα, φίλε Τζενεράλε,
τάχτι σου στοὺς Γάλλους βγάλε.

Γαλιὰ στῆρναί' σ' τὸ κνηγί
καὶ ροδόσπαρτον ἀνοίγει
μέγα στάβιον προδου.

Δάφναις τρώγῃς, δάφναις μᾶσσα,
γεγὰ σου, Καπετὰν Φρακάσσα,
γεγὰ σου, Κουραμιτὴ τῆς Ρόδου.

Ἐγίναν ἀφαντικά τῆς Αἰστριᾶς τὰ κοπέλια,
καὶ τῆς νίκαις τῶν ἄκουξ, καὶ λιγόνεσαι σ' τὰ γέλοια.
Νίκαις σ' τὴν Ἀθρυσουία, νίκαις καὶ σ' τὴν Ἀφρική,
νίκαις μὲ σπασμένη κούτρα,
νίκαις μὲ σπασμένα μούτρα
πὸτ' ἐβῶ καὶ πὸτ' ἐκει.

Ἵμνος μὲ τὸ παραπάνω
καὶ γι' αὐτὸν τὸν Τζουλιάνο,
τὸν Μαρκέζο, τὸν Μινίστρο,
ποῦχει φαντασίαις οἰστρο.

Τοῦτος στύλος τοῦ δικαίου, καὶ μαζὶ του μὴ γελάξ...
τὸν δοξάζει κι' ἡ Τριμποῦνα,
μὴ σιχαμερὴ τσαμποῦνα,
ποῦ μεγάλας τσαμποῦνίξει κατὰ πάντων ἀπειλάς.

Καὶ κημπούσαις ποσιλαίς,
κ' ἄλλους λόγους ἀγγελιαίς.

Νέον Ἡμερολόγιον τὸ Κυθηραϊκόν,
τὰ μάλα περιποῦδαστον καὶ ψυχαγωγικόν.
Ἰσὸν κι' αὐτὸ παρόμοια δὲν βλέπομεν συγχάκις...
ἐκδότης καὶ συντάκτης τοῦ Διονύσιος Ἀθανάκη.